

27-0, desfeta o victòria?

written by Mireia Juanola | 24 d'octubre de 2018

Ara que estem pels volts del 27-0, la data en què fa un any es va fer al Parlament la Declaració d'Independència de Catalunya, ens trobem en una situació en què cal com a mínim un procés de reflexió.

El punt de vista des del qual es miri pot confrontar, i de molt, la visió del resultat de la data. Però això no ens hauria d'espantar, ans al contrari, ens hauria de servir de procés d'anàlisi i aprenentatge dels fets que es van produir.

És cert que al carrer es palpen dues posicions, la dels que consideren que el 27-0 va ser un fracàs estrepitos i que per tant caldria amagar-lo, mentre que n'hi ha altres que consideren que és una data que cal tenir molt present en el complex moment polític que estem vivint.

Sigui com sigui, és una realitat objectiva que el dia 27-0 es va fer una declaració de República Catalana com a culminació de l'esforç sostingut des del dia 20-S, passant per l'1-0, el 3-0 i el mateix 27. I com a tal esdeveniment històric hauríem de considerar-lo i no passar-hi de puntetes, sinó que potser l'hauríem de poder reivindicar amb tanta força i determinació com l'1-0, si així ho consideréssim.

L'1-0 va ser tota una lliçó de la societat catalana, que va demostrar un coratge molt poc habitual a l'Europa actual i una determinació de radicalitat democràtica i d'apoderament ciutadà que va marcar un abans i un després en les nostres relacions amb l'Estat espanyol i amb el món. Aquell dia, molts vam trencar la nostra acceptació de l'Estat espanyol com a autoritat legítima per governar-nos, si és que mai ho havia estat, i vam demostrar al món la nostra determinació per esdevenir una nació autodeterminada.

El 27-0 va ser diferent, ja no era el torn de la societat

civil sinó dels polítics i van fer una gran feina, però per motius que algun dia sabrem, la feina no es va acabar, no vam culminar l'acte jurídic de confirmació del que s'havia votat al Parlament amb la publicació al DOGC, i va quedar, doncs, en suspens o en paper mullat si es mira des del punt de vista jurídic espanyol, o des del seu desplegament fefaent. És cert, i tots esperem que algun dia se'ns doni alguna explicació.

Però, encara que potser a hores d'ara no té validesa jurídica, políticament en té molta, i tal com van les coses amb l'Estat espanyol, ¿qui no ens diu que aquest document pot ser vàlid i imprescindible en l'àmbit internacional en un moment donat?, ¿qui no ens diu que té una validesa calculada i que tot plegat forma part d'un entramat jurídic internacional complex preparat per reprendre-la quan se'ns presenti una oportunitat real?

El que sí que és clar és que si ara nosaltres l'abandonem i el menystenim sense valorar-ne tots els possibles efectes i el deixem passar per alt, possiblement estiguem cometent un error històric irreparable.

La història està plena d'errors irreparables que n'han canviat el curs.

Caldrà, doncs, com a mínim, fer-ne alguna reflexió i debat imprescindible, qui sap si catàrtic, sense buscar-ne culpables ni responsables entre els nostres –ja que cal tenir en compte de manera explícita el paper intencionat que hi va jugar l'Estat espanyol–, sense retrets, sense pors, només amb l'única voluntat d'aprendre dels errors, sent-ne objectius en la reflexió i reprendre novament el que vam deixar a mig fer, si és el cas, però, aquest cop, això sí, amb tota la sinceritat i amb totes les garanties.

És, per tant, una data que no podem passar per alt, i més si tenim en compte que la reflexió, la perseverança i la serenor solen tenir recompensa ...

I tots sabem que estem fent història ... Només els anys ens diran si la vam encertar o no ...

Hi pensem, doncs?